

Na prehliadke u doktora

V ten večer sa Tomáš vracal z mesta, mierne rozveselený po troch či štyroch pivách. Bol by ešte veselší, keby si pred posedením v bare nebol dal doma dobrú porciu rezňov so zemiakovým šalátom. Pivá teraz samozrejme cítil, no bolo to tak akurát. K tomu všetkému sa navyše pomaly začínala ozývať únava a Tomášovi sa toto načasovanie zdalo byť tak dokonalé, že sa nad tým kráčajúc popri mŕtvom ramene rieky usmieval a dokonca si i ticho pohmkával pomalú melódiu, ktorú začul pred pár dňami v rádiu a odvtedy ju nevedel dostať z hlavy. Bolo mu dobre. Noc bola svieža no pokojná, prekvapivo mu ani nebola zima, aj keď do mesta vybehol dosť nalahko. Po ceste v nepravidelných intervaloch míňal chodcov, ktorí vyzerali byť tiež spokojní a pomalou chôdzou si vychutnávali tento sobotňajší neskorý večer. Mesto sa postupne vyprázdňovalo. Bolo niečo pred polnocou. „Domov prídem relatívne skoro“, pomyslel si Tomáš a nálada sa mu ešte o niečo viac zlepšila. Zajtra mohol v posteli ležať do neskorého dopoludnia bez toho, aby ho niekto otravoval. Hladina vody bola skoro nehybná. Sem tam na nej žblnkla nejaká ryba.

Blížil sa k mostu. Už z diaľky sa mu zdal byť nejako neobvykle osvetlený. Ako sa tak približoval, postupne rozoznal akési svetlo v strede mosta. Most nebol veľký, obyčajná železná konštrukcia pospájaná veľkými skrutkami a nitmi. Jeho dva veľké masívne oblúky po oboch jeho stranách boli určite nosnou časťou konštrukcie. Na Tomáša vždy pôsobili impozantne, aj keď bol most relatívne krátky. Na dĺžku nemal viac ako 20, maximálne 30 metrov. Bol natretý na modro. Tomášovi sa páčil. Zdalo sa mu, akoby bol vytrhnutý z akejsi inej doby. Možno z minulosti. Malý, ale zato tak robustný, silný. Pomaly k nemu kráčal a čím ďalej tým jasnejšie rozoznával prekvapivo neprirodený profil, ktorý z mosta dnes večer vyžaroval. Bolo to tým svetlom. V strede viselo zhora, akoby z ničoho, svetlo. Obyčajná žiarovka visiaca na drôte. A pod ňou bol stôl. Tomáš stál na začiatku. Bolo to tak ! Približne v strede mosta ticho čakal žltý stôl. Zo strany, z ktorej naň Tomáš hľadel zaň bola zasunutá vysoká drevená stolička, ktorá bola kedysi zjavne tiež natretá na žltu. Farba z nej však už skoro úplne opadala. Nad stolom bola žiarovka, ktorá to všetko osvetľovala jasným žltým svetlom. Tomáš sa nad tým pousmial. Musel to byť zase nejaký projekt mladých umelcov. V poslednej dobe v meste vkuse niečo vymýšľali. Človek to všetko už ani nestíhal vnímať. „Ale toto sa im podarilo“, pomyslel si Tomáš. Toto skromné zátišie dodávalo mostu a jeho blízkemu okoliu akúsi zvláštnu atmosféru. Bola noc. Akurát pred polnocou. Celému miestu to vdychovalo akéhosi rozprávkového ducha. Rozhodol sa podísť ku stolu bližšie. „Prečo iba jedna stolička ?“, opýtal sa v duchu. „Možno im ostatné už stihli ukradnúť“, pousmial sa tomu Tomáš. Stále nad tým dumal. Možno to bol naozaj zámer. Len jedna stolička. Žiarovka nebola obyčajná. Bola to jedna z tých moderných ekonomických žiaroviek, ktoré žiaria jasnejšie a strácajú o mnoho menej energie produkovaním zbytočného tepla. Visela na obyčajnom čiernom kábli, ktorý sa ovíjal a spúšťal z hrubého drôtu, natiahnutého z vrchu jednej oblúkovitej podpery mosta na vrch tej druhej. Zastal za chrptom stoličky. Obyčajne sa o takéto umelecké výmysly vôbec nezaujímal, teraz ho však táto zvláštna scéna akosi hravo nadchla. Odsunul stoličku. Jej drevené nohy silno vŕzgali o kamenné kocky, ktorými bol most vydláždený. Pomaly a váhavo podišiel k ľavému boku stoličky a sadol si za stôl. S rovnakým škrekľavým vrzgotom stoličku zas pritiahol o čosi bližšie k stolu, aby sa oň rukami mohol oprieť. Vtom zbadal pavúka a náramne sa preľakol. Ten nechutný hmyz v ňom vždy budil odpor. V tom strachu úplne zmeravel, mráz mu prebehol po chrbte. Pomaly sa trupom od stola odklonil a trochu sa upokojil. Bol to veľký čierny pavúk. Ešte nikdy tak veľkého pavúka voľne vonku nevidel. Visel priamo pred ním. Horúčkovito si tam prepletal nožičkami. Od jedného rohu stola po objímku žiarovky sa tiahla silná pavučinová struna. Pavúk sa po nej práve pracne šplhal hore k žiarovke. Chvíľu Tomáš zvažoval či hneď nevstať a neísť

domov. Rozhodol sa ešte chvíľu ostať. Potom mu napadlo, že by pavúkovu prácu mohol šmahom ruky zmariť a jeho nejakou paličkou odhodiť preč, napríklad do vody pod mostom. Alebo ho jednoducho rozšliapnuť. A bolo by po probléme. Nič by mu už toto pekné večerné posedenie nekazilo. I tento nápad však zavrhol. Zrazu si totiž povedal, že je jeho fóbia smiešna a je konečne čas postaviť sa jej. Možno nie úplne ju vyliečiť, ale aspoň jej chvíľu vzdorovať. Pavúky sú predsa fascinujúce malé stvorenia a Tomáš si to úprimne myslel. Niečo ho však na tých malých stvoreniach desilo. Vzhľad ? Možno jeho bujná fantázia. Pavúky mohli byť jedovaté. Mali veľa nôh, každá zakončená akoby malou ihlou. Mali veľa očí. Žili v tme, v noci, v dierach. Niektoré boli chlpaté. A veľké ! Niektoré mohli byť veru obrovské. Toho sa našťastie v týchto zemepisných šírkach Tomáš báť nemusel. Jeho pavúk bol veľký asi ako dve dvojeurové mince – aj s nohami ! S nechúťou preglgol a znova sa nahol ponad stôl, bližšie k pavúkovi. Stále sa márne pokúšal vyškríabať po pavučine hore k žiarovke. Alebo pracoval na niečom úplne inom, čo Tomášovi unikalo. „Si priveľký, kamarát“, pošepkal mu Tomáš pomaly, tvárou vzdialený asi 15 centimetrov od neho. Bol to preňho neuveriteľný úspech, takto sa priblížiť k tak desivému pavúkovi. Trochu natočil hlavu aby pravým uchom lepšie počul. Zazdalo sa mu, že počuje pavúkove jemné šuchotanie, cvakanie a tikanie. Bolo sotva počuteľné, niečo tam však bolo.

- „Tik... tik... tik, tik... tak. Cvak... cvak, cvak... tik...“
- „Čo tu robíš takto pred polnocou ? Myslíš si ozdaj, že teraz niečo chytíš ? Na hmyz je ešte zima. Pozri hore ! Rozsvietená žiarovka... A vidíš, že by okolo nej niečo lietalo ? No ?!? Je to úplne jasné. Ale nápad to bol dobrý, to sa musí nechať. Postaviť si pavučinu blízko žiarovky... He he. Myslel si to dobre.“
- „Tik, tak,... tak, tak, tak. Cvak, cvak,... Ššššš. Čakám ! Tak , tak... čakám na teba !“
- „Na mňa ?!? Máš teda šťastie, že som sa vôbec dnes zastavil. Idem okolo len čistou náhodou. Som tu dnes len úplnou náhodou. Nechýbalo veľa a nikdy by si sa ma nedočkal. A ráno by ťa zožral nejaký vták. Alebo by ťa rozšliaplo nejaké rozmazané decko.“
- „Tik, tak... cvak ! A predsa si tu ! Cvak, čakám... Tak ! Tak, tak... tok. Dok... Doktor som. Ty si môj pacient. Tak. Cvak !“

Pavúk prepletal rýchlo nožičkami, klepotal nimi. Tomáš nemal ani poňatia, o čo sa snaží, ale zjavne sa nesnažil vyškríabať sa hore.

- „Doktor ? Ale ja nie som chorý. Načo by bol zdravému doktor ?“
- „Tik, cvak... Tak ! Kde niet doktora sú všetci zdraví. Tak, tak... ťuk. Cvak...Cvak, cvak ! Šššš. Prišiel som, čakal... tak, tak. Čakal na teba, čakal... Cvak ! Doktor som ! Tik, tak... Aj ty si prišiel... tak, tak ! Na prehliadku. Cvak !“
- „He he. Na prehliadku vravíš... Nuž som teda tu. Tu som, pán doktor. Prihliadnite si ma ! Očí máte dosť, určite toho veľa uvidíte. He he.“

Tomáš hovoril schválne potichu, opatrne šepkal, aby si náhodný okoloidúci nepomyslel, že tu blúzni. Stále sa to dalo interpretovať ako celkom obyčajná sobotňajšia opitosť, ktorá by v nikom nevyvolala paniku či príliš veľké emócie. Otočil sa a pozrel za seba, na stranu mosta odkiaľ prišiel. Nebolo tam ani živej duše.

- „Tik, tik, tik,... cvak. Tak, tak ! Ukáž... Cvak ! Ukáž sa mi ! Tik, ... tik... tik. Ťuk, tak. Tak, tak ! Tssss...sss... si človek... Tik, tak... Človek si ! Chorý... Cvak, cvak... Chorý človek. Ako všet... tssssssiii... Chorý človek. Tik, cvak, cvak...“
- „Ja som chorý ??“

Tomáš sa zháčil. Sám nevedel prečo, no toto oznámenie ho nepríjemne prekvapovalo, ba dokonca až urážalo. O nič neprosil, nežiadal, nič ho nebolelo... A tu mu niekto len tak, akoby mimochodom oznámi, že je chorý. Sprvoti na to nevedel reagovať. Nechcel sa na pavúka prudko osotiť. Nepovedal koniec koncov nič zlé. Opýtal sa teda opatrne :

- „A čo mi teda je ?“
- „Cvak, tik, tak, ťuk... tak, tak. Chorý... cvak, tak ! Málo žiješ... tak, tak ! Málo ješ a piješ... tik, tok. Cvak... žiješ... tak, tak... málo. Cvak !“
- „A čo s tým mám robiť ? Viete, ako by som to... cítim sa celkom živý.“
- „Tak, cvak... tik, tak,... tik, zvyk... Tak, tak ! Tik... zvyk ! Robí veľa. Kedy si naposledy žil ? Tik, tok, tak... žil... zvyk, tak, cvak ! Zabudol si... tak, tak ! Zabudol ! Tik, tak... zabudlo veľa... cvak, cvak... žiť...“

Ostal chvíľu zarazený ticho sedieť. Potom sa napoly žartom, napoly ustarostene opýtal :

- „A čo s tým mám, pán doktor, robiť ?“
- „Tik... tik... tak... cvak, ťuk... Zvyk je dobrý. Cvak, cvak ! Aj zlý. Nebudeš piť... tik... ješ...tak. Zblázníš sa ! Tak, tak... oplakávať samého seba... tik, ťuk, ťuk. Žiť ! Viac žiť... cvak... ješ, piť... cvak... Tak, tak !“
- „A ako to pán doktor myslí ???“
- „Viac žiť... tak... tik... piť... tak, cvak... viac ješ. Tak, tik.“
- „Ale to mi vôbec...“
- „CVAK ! Tak, tak... choď už. Ťuk, ťuk... choď ta... tak, tak ! Ďalší čakajú... tik, tak... chorí ! Cvak, cvak... tik, ťuk... ďalší chorí. Choď tak... Cvak...“

Tomáš sa otočil. Most a blízke okolie boli ľudoprázdné. Znova sa naklonil k pavúkovi no žiadne ťukanie, klepkanie a cvakanie jeho malých ihiel už nepočul. Zrazu nastalo ticho. Prekvapilo ho, aké ticho vládlo navôkol, teraz keď už pavúka nepočul. Lenivý polnočný vánok mu pohladil líca. Pavúčia struna zavibrovala a ten sa začal pomaly spúšťať po nej dole, smerom k rohu stola. Súčasne s tým sa od stola dvíhal aj Tomáš. Stoličku za sebou s vrzgotom zasunul a vydal sa k strane mosta, z ktorej zvláštny stôl a lampu pred chvíľou pozoroval. Už nemal tak dobrú náladu. Čelo zvráštené, nepokojne premýšľal nad tým, čo chcel „pán doktor“ povedať. Váhavými krokmi pomaly postupoval k svojmu vežiaku. Od mosta to mal k sebe asi 10 minút. Na cestu mu svietili pouličné lampy a striebřistý kosák na nočnej oblohe.